

Η απαγόρευση χρήσης παράνομων αποδεικτικών μέσων και το Δικαίωμα στην Προστασία των Προσωπικών Δεδομένων

Χ. Ανθόπουλος, Τακτικό Μέλος ΑΠΔΠΧ

Καθ. Δικαίου και Διοίκησης ΕΑΠ

Το εθνικό και ευρωπαϊκό δίκαιο προσωπικών δεδομένων, τόσο πριν όσο και μετά τον ΓΚΠΔ, δεν εισάγει έναν «κανόνα αποκλεισμού (exclusionary rule)» των παρανόμως κτηθέντων προσωπικών δεδομένων ως αποδεικτικών μέσων. Το ίδιο ισχύει και για το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ το οποίο δεν αποκλείει a priori την αξιοποίηση παρανόμως κτηθέντων αποδεικτικών μέσων. Ωστόσο στην ελληνική έννομη τάξη, το ζήτημα αυτό δεν επαφίεται στην διακριτική ευχέρεια και στις σταθμίσεις του δικονομικού νομοθέτη, αλλά επιλύεται ex ante με το άρθρο 19 παρ. 3 Συντ., το οποίο εισάγει απόλυτη απαγόρευση της χρήσης αποδεικτικών μέσων που έχουν αποκτηθεί κατά παράβαση των άρθρων 9, 9^Α και 19 Συντ.. Η θεωρητική, νομοθετική και νομολογιακή σχετικοποίηση της απολυτής αυτής απαγόρευσης προσκρούει τόσο στο γράμμα της εν λόγω διάταξης όσο και στη βούληση του συνταγματικού νομοθέτη του 2001. Εξάλλου, ειδικότερα όσον αφορά στην αποδεικτική αξιοποίηση παρανόμως κτηθέντων προσωπικών δεδομένων το σύστημα των άρθρων 5 παρ. 1, 6 παρ. 1 και 9 παρ. 2 του ΓΚΠΔ αμβλύνει σε μεγάλο βαθμό την απόλυτη απαγόρευση του άρθρου 19 παρ. 3 Συντ. με την διεύρυνση των προϋποθέσεων της νομιμότητας της επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων.